

[Udenrigsministeren.]

Statutten indeholder i slutningen en bestemmelse om, at Det europæiske Råd, medlemsstaternes repræsentanter og sekretariatet på enhver medlemsstats territorium skal nyde sådanne forrettigheder og immuniteter, som i rimelig udstrækning er nødvendige for gennemførelsen af deres funktioner, og at medlemsstaterne forpligter sig til så snart som muligt at afslutte en overenskomst til opfyldelse af disse forskrifter.

Regeringen har endnu ikke modtaget udkast til en sådan overenskomst.

Statutten skal som nævnt ratificeres, og ratifikationsdokumenterne skal deponeres hos den britiske regering, således at statutten træder i kraft, så snart syv lande har deponeret deres ratifikationsdokumenter.

Som jeg omtalte, blev der samtidig med undertegnelsen af statutten underskrevet en overenskomst om en forberedende kommission for Det europæiske Råd.

Denne kommission, som sidder i Paris, påbegynder arbejdet kort efter undertegnelsen af Londonoverenskomsten af 5. maj 1949. Den har til opgave at forberede den endelige etablering af rådet og blandt andet at udarbejde et udkast til dagsorden for rådets første møde og til forretningsorden for ministerudvalget og den rådgivende forsamling.

I denne kommission er Danmark repræsenteret af ambassaderåd Hoffmeyer fra den danske ambassade i Paris.

Det værk, der blev til i London den 5. maj, er et forsøg på i praksis at løse en opgave, der gennem århundreder har beskæftiget europæiske tænkere og statsmænd. Det er kun et forsøg, en begyndelse, og derfor er man gået varsomt frem. På vigtige punkter er det et kompromis mellem divergerende anskuelser. Det gør intet indgreb i de enkelte staters suverænitet. Ministerudvalget kan kun fremsætte henstillinger til de enkelte lande om foretagelsen af skridt, der skønnes hensigtsmæssige, og til vigtige beslutninger kræves der enstemmighed blandt de repræsentanter, der afgiver stemme. Den rådgivende forsamling har endnu mindre nogen udøvende eller lovgivende magt, den kan kun give indstillinger til ministerudvalget. Vel er selve oprettelsen af den rådgivende forsamling ved siden af ministerudvalget en tribut til tanken om at skabe et egentligt forbundsorgan repræsenterende et tværsnit af Europas folk. Men begrænsningen i dens kompetence er en indrømmelse til dem, der mener, at staternes sikkerhed beror på deres selvstændighed.

Og medens enhver ved eller let kan skaffe

sig at vide, hvilke funktioner og opgaver der er knyttet til De Forenede Nationer, til Atlantpagten, til Marshallplanen o. s. v., ligger dette langt mindre klart for Europarådets vedkommende. Det rette svar på spørgsmålet om Europarådets kompetence og virkefelt er måske, som det er blevet sagt, at rådet er et forsøg på at give officielt udtryk for den følelse af europæisk sammenhold, der har været et af de mest opmuntrende træk i den politiske udvikling siden krigens afslutning.

På dette kan Europarådet grundlægges, men det er klart, at det ikke i det lange løb kan bygge alene herpå. Alt afhænger af, at de mænd, der nu skal føre planen ud i livet, forstår at give den et videre praktisk indhold. Jeg tror, at de rammer, der nu er tilvejebragt, giver gode betingelser herfor.

Som sagt, værket er et forsøg, og man må nu gøre sine erfaringer. Hvor ændringer viser sig påkrævet, må de foretages. Det gælder såvel rådets organisation og forretningsgang som dets opgaver.

Kun fremtiden kan vise, om Europarådet positivt kan bidrage til at nedbryde de skranke, der hemmer den økonomiske, den kulturelle og den sociale udvikling i Europa, og skabe en virkelig solidaritet mellem Europas lande. Kun fremtiden kan vise, om det vil være muligt at gå videre og skabe et forbund, hvis medlemmer teknisk udelukker krigsmuligheden imellem sig, gensidigt indrømmer hinanden økonomiske og andre fordele og enes om at lade skranke for indbyrdes omsætning og samkvem falde. Skønt vi selv da står langt fra fremtidens mål, Europas Forenede Stater, er det værd at bemærke, at der ikke nødvendigvis her er tale om en utopi. Det økonomiske bevis herfor er leveret af Nordamerikas Forenede Stater. Det politiske bevis, som ellers er vanskeligt at føre, findes i Europa selv. Det er de 22 republikker, der udgør den schweiziske konføderation, hvor forskellige nationaliteter med hver sit sprog, af forskellig tro og race og splittet ved naturforhold, som gør levekårenes forskellighed til et billede på Europa, lever side om side, holdt sammen siden middelalderen i et politisk og økonomisk interessefællesskab, der oprindeligt var fremkaldt af ydre forholds tvang.

Men det er fremtidsmusik. Arbejdet skal først nu tages op, og det skal ske på grundlag af den foreliggende statut. Det er min overbevisning, at denne er tilstrækkelig fast i sin opbygning til at skabe et solidt grundlag for rådets virksomhed, og dens rammer samtidig elastiske nok til, at samarbejdet kan udvikles på grundlag af de erfaringer, der